

הכונס פרק ששי בבא קמא

היה סיים מסאני אוכמי - משמע שלא היו רגילים במעטלים שחורין וכן משמע בסדר תעניות אלו (תענית כב. ושם) דקאמר דהכי אחא הואו גברא דסיים מסאני אוכמי ולא רמי חוטי כדי שלא יכירו בו שהוא יהודי ותימה דכפ"ק דביבא (דף טו.) חנן

מסאני אוכמי - מנהג אכלים: **כופרא** - כחמרים ככוסר בענבים: **דמי כופרא** - אינו כלום לימכר עכשיו: **והא הוה סמרי** - לאחר זמן: **בששים** - עם הקרקע דהכל בכלל שהקונה קרקע צפירוהיה טוקן עיניו קלת בשבת **של אחר זמן**: **דן רב** - מעשה עבד: **פסק** - תורה אור **סלכא** - כלומר לימד לתלמידים

בו א מיי' פ"י מהל' אישות הלכה יא סגן עשין מה עובד' אה"ע שימן 5 ספ"ד ז' וסומן ק ספ"ד ג'

בו ב ב מיי' פ"ג מהל' נזקי ממון הלכה טו ושיין הכהנות ונמימ' סגן עשין 5 ספ"ד ע' ח"מ שימן 5 ספ"ד ד':

מח ד מיי' 5 ספ"ד הלכה 5 סגן עשין 5 ספ"ד ע' ח"מ שימן 5 ספ"ד ז':

[ר"ה אהלו] מס ה מיי' 5 ספ"ד 1 ו ספ"ד 5 ספ"ד 5

ג ו ו מיי' 5 ספ"ד 1 ו ע"י הכהנות ונמימ' עובד' 5 ספ"ד 5

נא ט מיי' 5 ספ"ד 5 ו עובד' 5 ספ"ד 5

פס"ד פ"ג מהל' אישות הלכה יא סגן עשין מה עובד' אה"ע שימן 5 ספ"ד ז' וסומן ק ספ"ד ג'

[ר"ה אהלו] מס ה מיי' 5 ספ"ד 1 ו ספ"ד 5 ספ"ד 5

ג ו ו מיי' 5 ספ"ד 1 ו ע"י הכהנות ונמימ' עובד' 5 ספ"ד 5

נא ט מיי' 5 ספ"ד 5 ו עובד' 5 ספ"ד 5

אין משלחין מנעל לכן ביו"ט מפני שר"ח ב"מ הגיר להשחירו משמע שלא היו טעלים אלא שחור ואומר ר"ח דהמנעל ודאי היה שחור אבל הרעויות היו לבנות ומסאני אוכמי דהכא והמסכה תענית הייט המנעל והרעויות הכל היה שחור [א] והייט דלחמין בפרק בן סורר (פסחדרין דף ע"ד. ושם*) בעטת שמד אפי' לשטיי ערקתא דמסאני אסור שהרעויות היו משוות משל נכרים ואבינות דלעיוזר היה כזה שהיה לבוש שחורים ומסכה שחורים והיה רוחה שאפי' הרעויות יהיו שחורים שלא יהא עליו כלל צד לבנות מפני חיבתה של ירושלים:

כתב

לראשון ולא חתמה לו כו' - בסוף מה שהיה נשוי (כחוטת דף נ"ה. ושם*) מפרש רב אשי דאפילו ר"מ לא קאמר אלא בשני לקוחות דאם איש דנחת רוח עבדה מקמא אבטי לה למעבד אבל בלוקח אחר אפילו ר"מ מודה וא"ת דכפ" הניזקין (נישין נח. ושם*) גבי לקח מן האיש וחזר ולקח מן האשה מקחו בטל אמר רב לא שט אלא דח"ל לך חזק וקני אבל בשטר קנה ולאקח מן האיש וחזר ולקח מהאשה קאי כדמוכח בסוגיא ואור"י שיש לחלק בין כתבה בשטר עלמנו של בעל לכתבה שטר בפני עלמנו ושטר אומר ר"י דאפילו בשטר של בעל איירי הסם אלא שכתבה שהיא עלמה מכרה ללקוחות אבל חתמה לו דהכא הייט שמחלה שעבד כחובתה שיש לה על שדה זו וכן משמע לשון חתמה כלומר שנתרנית במקח ולא מחסה בו וה"ל אלעזר משנין פי' דטעמא דרב הסם דבשטר קונה משום דח"ל אחריות טעות סופר הוא והוי כאילו קבל עליה אחריות אבל אם פירש בלא אחריות לא קנה אפי' בשטר ושמואל דלמר עד שהכחוב לו אחריות משום דקסבר אחריות לאו טעות סופר הוא דפליגי בהכי בפ"ק דבבא מלטיא (דף ד'). דשמואל קאמר כדדיא דשעבוד לריך לימך ורב נמי אמר הסם נמלא שאיני שלו רב אמר יש לו משותף יש לו שבה ומשמע דפשיטא ליה דאפי' לא פירש לו את השבח קאמר רב דיש לו שבה והיינו משום דאית ליה דאחריות טעות סופר הוא: **ופסק** הלכה כר"ש דאמר אכלה פירות גמורין כו' - פי' ר"ח דהמכא פשיטא לן בפרק גערה בכחובות (דף נ"ה. ושם*) דכל העומד לגזוז בגזוז דמי לענין בעל חוב דלא מריף לה אע"ג דפלטתא לענין שבויה בפרק שבויה דריינין (שעויות דף נ"ה. ושם*) בענבים העומדים ליבול אי כבירות דמיין אי לא: **המנדיש** ברוך שדה חבירו וכו' - אצטריך למיתניא או למסתמא דלא כרבי או לאשמועינן דאפילו רבי מודה בהא כדמפרש בגמרא:

היה סיים מסאני אוכמי וקאי בשוקא **דנהרדעא** **אשכחיהו דברי ריש גלותא וא"ל** **מאי שנא דני מסאני-אמר** **להו דקא מאבילנא** **אירושלים-אמרו ליה-את חשיבת לאותאבולי** **אירושלים-סבור יוהרא-הוה אחויה וחבשה** **אמר להו גברא רבה אנא אמרו ליה מנא** **ידעינן אמר להו-או אתון בעו מינאי מילתא** **אנ אנא איבעי מיניכו מילתא אמרו ליה** **בעי את אמר להו-האי מאן דמי כופרא מא** **משלם אמרו ליה משלם דמי כופרא והא** **הו תמר"א"ל משלם דמי תמרי אמר להו** **והא לאו תמרי שקל מיניה-אמרו ליה אימא** **לן את אמר להו בששים אמרו ליה מאן**

אמר כוותיק אמר להו הא שמואל חי ובית דינו קיים שדרו קמיה דשמואל **אמר להו שפיר קאמר לבו בששים ושבתך** **ר"ש אומר אכלה פירות גמורין כו' מ"ס: הא דאמר רחמנא** **ובער בשדה אחר-מלמד ששמיין על גב השדה-ה"מ מיד דצריך לשדה הני כיון דלא צריכי לשדה בעיניהו** **בעי שלומי אמר רב הונא בר חייא א"ר ירמיה בר אבא דן רב כר"מ** **ופסק הלכתא כר"ש בן רב בר"מ דתנאי*** **כתב ר' אשיין ור' אהמיה לן** **לשני וחתמה לו אברה-כתובתה דברי ר"מ רבי יהודה אומר יכולה היא** **שתאמר נתת רוח עשיתי לבעלי אתם מה לכם עליו ופסק הלכתא כר"ש** **כי הא דתנן ר"ש אומר אכלה פירות גמורין משלמת פירות גמורין-אם** **סאה סאה אם סאתים סאתים: מתני'** **המגדיש בחורף שדה חבירו-אמר** **ברשה ואבלתן בהמתן של בעל השדה פטור ואם הוזהר בהו בעל הגדיש** **חייב ואם הגדיש ברשות בעל השדה חייב: גמ' לימא חנן דלא כרבי** **דא כרבי *האמר יעד שיקבל עליו בעל הבית לשמור-אמר רב פפא** **הכא בגמ' בי דר"עסקינן דכיון דא"ל עייל וגרוש-עייל ואגמר לך הוא:** **מתני' *השולח את הבערה ביד חרש שוטף וקמן פטור בדיני אדם וחייב** **בדיני שמים-שלח ביד פקה הפקה חייב. אחד הביא את האור ואחד הביא את** **העצים המביא את העצים חייב. אחד הביא את העצים ואחד הביא את** **המביא את האור חייב. בא אחד וליבה המלבה חייב. ליבתה הרוח כולן פמורין:** **גמ' *אמר ר' בל משמיה דחזקיה לא שנו ארא שמסר לו גחלת וליבה אבל** **מסר לו שלהבת חייב מ"ס מעשי' קא גרמו לו ורבי יוחנן אמר אפילו מסר לו** **שלהבת פטור מ"ס צבתא דחרש גרמה לו ולא מחייב עד שימסור לו גזוז** **סלחא**

בזאת מלטיא (דף ד'). דשמואל קאמר כדדיא דשעבוד לריך לימך ורב נמי אמר הסם נמלא שאיני שלו רב אמר יש לו משותף יש לו שבה ומשמע דפשיטא ליה דאפי' לא פירש לו את השבח קאמר רב דיש לו שבה והיינו משום דאית ליה דאחריות טעות סופר הוא: **ופסק** הלכה כר"ש דאמר אכלה פירות גמורין כו' - פי' ר"ח דהמכא פשיטא לן בפרק גערה בכחובות (דף נ"ה. ושם*) דכל העומד לגזוז בגזוז דמי לענין בעל חוב דלא מריף לה אע"ג דפלטתא לענין שבויה בפרק שבויה דריינין (שעויות דף נ"ה. ושם*) בענבים העומדים ליבול אי כבירות דמיין אי לא: **המנדיש** ברוך שדה חבירו וכו' - אצטריך למיתניא או למסתמא דלא כרבי או לאשמועינן דאפילו רבי מודה בהא כדמפרש בגמרא:

לבתה הרוח כולן פטורין - פרי' דברוח מטיה איירי כדמשמע בגמ' דהסם ליבוי דרוח מיירי ברוח מטיה מדפריך עלה דכרייתא וליאי כורה ורוח מטייעתו ורי ברוח שאין מטיה הא לא הוה ליה לאסוקי אדעתיה ור"ח כיון דמתלבה ברוח מטיה יתחייב האחרון של הנחת עשין [ואור] דככל דוכתי אשכחן שמחייב לענין אש כשיכול להיק ברוח מטיה כגון אבנו וסבינו ומשאו שהניקן בראש גגו ונפלו ברוח מטיה והייקו וכו' קמת חבירו בפני הדליקה דמטיה ליה ברוח מטיה ואין לחלק משום דבהנהו אין מחוסר אלא שכתב האש בעלמא ע"י רוח מטיה אבל כאן מחוסר ליבוי ואין סם אש עליו ולא קרינא ביה המצטבר את הבערה דהא בפ"ק (דף ט:) אמר גחלת כמה דשביק ליה מעמיא עמיא ואולא אפי' שמתנדתה בטלולו מעמיא עמיא ואולא הא אם דרכה דהתלבות פ"י נדטרו של חרש המתלבללה היה המוסר לו חייב הבא נמי יהיה האחרון חייב אע"פ שמוסר ליבוי וי"ל לכתוב הרוח דמטיה קאי אבא אחר וליבה דהשתא הוי ליבה וליכנה הרוח ככרייתא דגמ' וכן משמע ליכנה דטולן ובחין בליבוי כדי ללבות ולבא ברוח בפני עלמנו כדי ללבות כמו שאפרש בגמ' ובחמס דחק לפרש דליבוי הרוח הייט ליבה וליבוי הרוח אלא כראה לפרש דליבוי הרוח הייט שליבוי הרוח בפני עלמה ברוח שאין מטיה וליבה וליבוי הרוח בגמ' בין מטיה בין אין מטיה וכגון שקודם ליבוי כבר בא הרוח שליבוי לכסוף חיזה רוח שהיה דמאחר שבא כבר כך לי שאיני מטיה כמטיה וכן משמע מחור חירולו של רבא שהיך כגון שליבה ברוח מטיה וליבוי הרוח ברוח שאינה מטיה מכלל דמעיקרא ס"ד שמעיקרא בא הרוח שלכסוף ליבה וכן משמע בירושלמי דמתניתין איירי ברוח שאינה מטיה דגריסין הסם ליבוי הרוח כולן פטורין תמן אחרין ברוח של אטוסים אבל ברוח שהעולם מתנהג בו חייב ר' יוחנן ור"ל טרייהו אמרי אפי' ברוח שהעולם מתנהג בו שפעמים הוא בא ופעמים אין בא:

ליבה

* כא דכותנן אה אה
דף דף דף דף דף דף
דף דף דף דף דף דף
דף דף דף דף דף דף
דף דף דף דף דף דף
דף דף דף דף דף דף

מ"ס ככ
[לעיל נתן]

מ"ס ככ
[לעיל נתן]

מ"ס ככ
[לעיל נתן]

מ"ס ככ
[לעיל נתן]

מ"ס ככ
[לעיל נתן]

מ"ס ככ
[לעיל נתן]

מ"ס ככ
[לעיל נתן]

מ"ס ככ
[לעיל נתן]

מ"ס ככ
[לעיל נתן]

מ"ס ככ
[לעיל נתן]

מ"ס ככ
[לעיל נתן]

מ"ס ככ
[לעיל נתן]

מ"ס ככ
[לעיל נתן]